

[Aksel Møller.]

ningerne kan føre til en forringelse af de i økonomisk henseende vanskeligst stillede borgeres hele situation. Forudsætningen for, at vi kan komme af med tilskuddene, må derfor være, at man gør sig klart, hvilke grupper af medborgere der i særlig grad vil føle tyngden af disse loves afvikling. Må jeg i denne forbindelse udtale det håb, at det må lykkes for den højtærede finansminister at nå til en overenskomst med tjenestemændene, således at der ydes dem større retfærdighed end den, statstjenestemandsløven yder dem i dag. Den udvikling, som har fundet sted i andre borgeres indkomstmuligheder, f. eks. ved gennemførelse af hovedoverenskomsterne i foråret, har ganske utvivlsomt placeret tjenestemænd og funktionærer på skyggesiden.

Jeg har som mit partis ordfører lov at fremhæve, at et virkeligt forsøg på at frigøre landets økonomi for alle disse ordninger må gå hånd i hånd med, at man fører levedmulighederne à jour, således at den balance, vi kendte tidligere af forbrugets art og omfang, påny tilvejebringes. Den højtærede finansministers gerning i denne henseende vil blive fulgt med vore største forhåbninger. Dernæst vil afviklingen af tilskudsordningerne få en mærkbar indflydelse på levestandarden både for familier med uforsørgede børn og også for de gamle og for dem, der lever under invaliderenten. Mit parti kan derfor heller ikke tænke sig, at der kan findes nogen udvej bort fra det mudder, vi nu er kommet ind i gennem tilskudslovgivningen, uden at vi erkender nødvendigheden af, at der ydes en vis dækning til de grupper, som bliver vanskeligst stillet ved afvikling af tilskudsordningen, og denne dækning må ydes i form af familiepolitik og øget bistand til gamle og syge, det vil sige, at den tankegang, som den højtærede finansminister er inde på, at lade det kontante børnetilskud også i sig optage tekstilrabatkortene og smørrabatkortene, principielt fra vort synspunkt må anses for en rigtig tanke, men denne tankes succes beror efter vor opfattelse på, at man samtidig kommer andre og omfattende tilskudsordningers afvikling nærmere.

En anden indvending, som med rette lader sig rejse overfor det ønske, mit parti nærer om ordningernes bortfald, begrundes almindeligvis med den økonomiske situation, hvori det danske samfund står. Vi vil allesammen med god grund være ængstelige for, hvad prisstigning på begrænsede varer kan medføre for samtlige priser her i landet. Med god grund spørger vi os selv om, hvor-

ledes prisudviklingen vil komme til at forme sig i dag; hvis vi lader levedsmiddelpriserne stige og intet yderligere foretager os, vil inflationen påny have fået nærende kræfter. Jeg er ikke ængstelig for, at det ikke skal lykkes os at besejre dette argument. Når den højtærede finansminister i det ærede medlem hr. Poul Hansen (Karlundborg) har en våbendrager, der i dag i „Nationaltidende“ på et spørgsmål fra mig erklærer, at det børnetilskud, den højtærede finansminister arbejder med planer om, skal ydes således, at der på pristalsfamilien ydes et børnetilskud, svarende til den skattestigning, der fremkommer ved, at børnefradraget bortfalder, således at der er balance mellem, hvad der gives og ydes, og pristallet dermed er i ro, så har det ærede medlem også anvist en udvej, jeg mener er farbar, for at bekæmpe inflationen, hvis man i større stil end den, den højtærede finansminister lægger op til, vil lade tilskudsordningerne afløse af en familiepolitik.

Det, jeg på mit partis vegne gør mig til talsmand for ved behandlingen af dette lovforslag, er altså ikke, som man hører nogle sige, kravet om, at hjælpen til den dårligst stillede del af befolkningen skal bortfalde, men kravet om, at der skal finde en omlægning sted af denne hjælp, en politik, der yder til alle, uanset kår, en betydelig støtte, som ganske vist alle skal betale gennem skatterne. Vi ved, at skattebyrden er blevet så tung, selv af de mindste indtægter, at den formentlig også kan mærkes der. Vi opfordrer på denne baggrund tinget til at overveje en politik, der i stedet yder tilskud til dem, hvis situation i særlig grad kræver det.

Det er i grunden bedst blevet sagt i et eller andet blad, der skrev, at det socialt kan være nok saa rigtigt at give støtten til de gamle og syge og familier med uforsørgede børn, som det kan være at give den til priserne paa en lang række varer.

Det er mit indtryk, at en fremgangsmåde som den, jeg her har talt om, i alt fald vil spare staten for ca. en trediedel af de udgifter, som i dag anvendes til dette formål. De tilskud, som skal ydes til familier med børn, de tilskud, som skal ydes til de gamle, til invaliderentyderne, vil tage en væsentlig del af det beløb, der i dag anvendes til tilskudsordningerne, men det er min tro, at der vil være et beløb paa ca. 100 mill. kr. sparet ved denne fremgangsmåde. Hvad dette høje ting så vil beslutte med hensyn til disse ca. 100 mill. kr., skal jeg lade blive stående i øjeblikket som et åbent spørgsmål, men helt urimeligt vilde det vel egentlig ikke væ-